

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **E. K.**
státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-114474-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 5. 12. 2017 u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-114474-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 8. 2017, č. j. OAM-1497-4/ZR-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byl udělen výjezdní příkaz s lhůtou 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně na základě dodatečného zjištění, že žalobkyně k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu doložila osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR, vystavené Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín (dále též „střední škola“), ev. č. dokladu CZ-2015-029 (dále též „osvědčení“), které neodpovídá skutečnosti. V tomto osvědčení bylo uvedeno, že žalobkyně jazykovou zkoušku vykonala dne 25. 2. 2015. Na základě sdělení střední školy správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně se dne 25. 2. 2015 zkoušky zúčastnila, avšak zkoušku nevykonala a osvědčení jí nebylo vystaveno. Sdělení školy rovněž obsahuje celkový počet dosažených bodů v jednotlivých částech zkoušky, z čehož vyplývá, že žalobkyně z důvodu nedosažení minimálního počtu bodů v části „čtení s porozuměním“, neabsolvovala ústní část zkoušky.
3. Na základě uvedeného správní orgán I. stupně vzal za prokázané, že žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu tak bylo zcela nepochybně vyhověno na základě dokumentu, který neodpovídá skutečnosti, čímž je dán důvod dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.
4. Správní orgán I. stupně s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9Azs 218/2015-53 uvedl, že není ze zákona povinen zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, pokud je řízení vedeno podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tak jako je tomu v daném případě.
5. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.

II. Napadené rozhodnutí

6. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobkyně.
7. Žalobkyně v odvolání uvedla, že nebylo prokázáno, že by jí bylo vystaveno padělané nebo pozměněné osvědčení, když nebyl proveden výslech odvolatelky a ani žádného z pověřených zaměstnanců jazykové školy. Nebyl popřen obsah osvědčení jakožto veřejné listiny dle ustanovení § 28 odst. 7 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“).
8. Žalobkyně dále v odvolání namítla, že nesouhlasí s neposouzením dopadu napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Velká část její nejbližší rodiny by musela opustit území České republiky. Žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 a č. j. 1 Azs 81/2016-33 ze dne 25. 5. 2016.
9. Žalovaná odvolacím námitkám nepřisvědčila. K první námitce uvedla, že z dokladů o průběhu jazykové zkoušky je zřejmé, že žalobkyně se na zkoušku dostavila, ale nesložila ji úspěšně a tudíž neměla disponovat osvědčením. Při pokusu o získání jazykové zkoušky dne 25. 2. 2015 žalobkyně nedosáhla v úloze čtení s porozuměním při písemné části

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jazykové zkoušky nutný počet 12 bodů, čímž její výsledky byly nedostačující. Žalobkyně se tak ani nemohla zúčastnit a nezúčastnila ústní části jazykové zkoušky, což jen dokládá, že žalobkyně nemohla jednat v dobré víře. Žalobkyni přidělený kód CZ-2015-029 je zjevným identifikátorem žalobkyně jako uchazeče o jazykovou zkoušku ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „vyhláška č. 348/2008 Sb.“). Vzhledem k tomu, že ze zjištění správního orgánu I. stupně bylo zřejmé, že osvědčení není padělkem nebo pozměnou listinou, nebylo nutné vést dokazování za účelem posouzení pravosti osvědčení.

10. K druhé odvolací námitce se žalovaná ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není dána zákonná povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9Azs 218/2015-51 ze dne 26. 11. 2015 a č. j. 9 Azs 288/2016–30 ze dne 4. 1. 2017 s tím, že test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání citované zákonné úpravy (§ 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žalovaná shledala, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří se dopustili podvodného jednání, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného a soukromého života. Žalobkyní citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 a č. j. 1 Azs 81/2016-33 ze dne 25. 5. 2016 žalovaná označila za nepřiléhavé, neboť se netýkaly řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
11. Žalovaný na závěr odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodnil odlišnosti ve vedení správního řízení ohledně povolování pobytových oprávnění a případně trestního řízení, v němž by se orgány činné v trestním řízení zabývaly otázkou trestní odpovědnosti určité osoby za neoprávněné k získání či vydání osvědčení, které neodpovídalo pravdě.

III. Obsah žaloby

12. Žalobkyně namítala, že správní orgány nezjistily dostatečným způsobem stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, přičemž o skutečném stavu věci existují podle žalobkyně důvodné pochybnosti. Žalobkyně má za to, že k osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely povolení k trvalému pobytu na území ČR je třeba přistupovat tak, že údaje v něm uvedené jsou správné do doby, než je osvědčení ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu zrušeno správním orgánem, který osvědčení vydal. K tomu v daném případě nedošlo. Veřejnou listinu nelze zpochybnit pouhým dopisem jejího autora. Žalobkyně trvá na tom, že jazykovou zkoušku složila včetně všech jejích částí a listiny předložené jazykovou školou neodpovídají skutečnosti. Z tohoto důvodu se žalobkyně ostatně v průběhu správního řízení domáhala výslechu konkrétních osob včetně zkušebních komisařů. Pokud tak správní orgány neučinily a spolehly se pouze na listinné dokumenty, které jsou v rozporu s předmětným osvědčením, je napadené rozhodnutí založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
13. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná měla zabývat dopadem rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Správní orgán se neřídil zásadami při posuzování přiměřenosti podle §174a zákona o pobytu cizinců, napadené rozhodnutí tak porušuje požadavky dle §68 odst. 3 správního řádu, pokud jde o nároky na odůvodnění správního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí. Naprosté opomenutí odůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně je dle názoru žalobkyně v rozporu s judikaturou správních soudů (rozhodnutí NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1Azs 81/2016 – 33 a rozhodnutí č. j. 8As 68/2012 – 39). Žalobkyně má za to, že odůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí je naprosto nepřezkoumatelné (rozhodnutí NSS č. j. 5As 6/2012 – 29). Žalobkyně uvedla, že její manžel a dvě nezletilé děti mají udělen na území České republiky trvalý pobyt. Pobyt žalobkyně v ČR je tedy pro celou rodinu zcela elementární záležitostí. Správní orgány byly povinny zabývat se minimálně zájmem nezletilých dětí žalobkyně ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

14. Žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 11. 1. 2018 odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Konstatovala, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázala i pokud jde o vyjádření k jednotlivým žalobním námitkám, neboť žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.
16. Žalovaná uvedla, že oprávnění konstatovat naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo správnímu orgánu stanoveno bez omezení toho, o jakou náležitost uvedenou v § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se jedná. Správní orgán I. stupně si opatřil od jazykové školy relevantní podklady pro vydání rozhodnutí, a to zejména dokumentaci vedenou v souladu s § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb. k průběhu a výsledku jazykové zkoušky konané s žalobkyní dne 25. 2. 2015. Dokazování tedy nebylo založeno pouze na sdělení jazykové školy, jak tvrdí žalobkyně. Správní orgány provedly důkaz listinami poskytnutými jazykovou školou, jež vznikly v rámci její zákonné povinnosti vést dokumentaci o průběhu a výsledku jazykové zkoušky, ze kterých jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně dne 25. 2. 2015 vykonala jazykovou zkoušku neúspěšně a neprokázala tak ze zákona povinnou jazykovou znalost nutnou k získání osvědčení.
17. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání

18. Při jednání konaném dne 11. 12. 2020 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a v podrobnostech odkázali na obsah svých podání, která v hlavních bodech rekapitulovali. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. Návrhy na provedení důkazů označené žalobkyní v žalobě coby přílohy městský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“*
23. Podle § 3 správního řádu *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
24. V daném případě byl dán jediný rozhodný důvod, pro který byl žalobkyni zrušen trvalý pobyt. Tímto důvodem byla skutečnost, že žalobkyně dříve v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu předložila osvědčení o znalosti českého jazyka, obsahující údaje podstatné pro posouzení žádosti (doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka ve smyslu § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců), které však neodpovídá skutečným výsledkům jazykové zkoušky proběhlé dne 25. 2. 2015 na Střední průmyslové škole strojírenské a Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky Kolín.
25. Ze správního spisu vyplývá, že řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně bylo zahájeno z moci úřední z důvodu prověřování získání osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání trvalého pobytu u Střední průmyslové školy strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, se sídlem v Kolíně, kdy k osvědčení předloženému žalobkyní ev. č. dokladu CZ-2015-029 ze dne 25. 2. 2015 bylo ze sdělení ze dne 23. 5. 2016 zaslaného Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem jazykové zkoušky v Kolíně zjištěno, že žalobkyně – K. E., narozená XXX, st. příslušnosti Ruská federace, konala dne 25. února 2015 na uvedené škole zkoušku znalosti českého jazyka pro získání trvalého pobytu v ČR. Zkoušku však nevykonala a nebylo jí vystaveno osvědčení. Jednalo se o první pokus. Žalobkyně byla při registraci zapsána pod kódem CZ-2015-029 a identifikována číslem cestovního dokladu X. Ve sdělení škola dále uvedla, že žalobkyně získala při požadavku minimálního počtu 12 bodů pouze bodů 9 ze čtení s porozuměním, přičemž ústní zkoušku nekonala. Ke sdělení škola zaslala správnímu orgánu doklady o průběhu jazykové zkoušky, a to evidenční list žalobkyně jako uchazeče o jazykovou zkoušku, týkající se jednotlivých částí zkoušky včetně odpovědních listů a celkového Potvrzení o zkoušce z českého jazyka vydaného na závěr zkoušky.
26. Z dokladů o průběhu jazykové zkoušky je zřejmé, že se žalobkyně v den vydání osvědčení skutečně dostavila k jazykové zkoušce, avšak neuspěla, jak vyplývá z evidenčního listu uchazeče vydaného jazykovou školou, kde jsou uvedeny kódy „P“ – dle vysvětlivky zkontrolovaný a přítomný uchazeč – a „N“ – dle vysvětlivky uchazeč, který neuspěl, tj. nedosáhl 60 % z 20 bodů, které mohl dosáhnout (tj. 12 bodů) v písemné nebo ústní zkoušce. Z potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR konané dne 25. 2. 2015 je zjevné, že žalobkyně neuspěla v části čtení s porozuměním, kde získala toliko 9 bodů, což nedostačovalo na požadovaných 12 bodů z této části písemné zkoušky, nutných k celkovému splnění písemné části zkoušky. Žalobkyně neabsolvovala ústní část zkoušky, neboť k této nebyla s ohledem na výsledky písemné části zkoušky připuštěna, nezískala tak

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žádný bod a tedy ani nemohla dosáhnout na požadovanou hranici úspěšnosti pro vykonání ústní zkoušky ve výši 12 bodů a tedy v rámci jazykové zkoušky ani nemohla uspět celkově. Vyhodnocené odpovědní listy jsou stvrzeny podpisy hodnotících členů zkušební komise. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 1/2009-153 ze dne 17. 12. 2009 *„Hodnocení vědomostí uplatněných studentem u zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná“*. Z citovaného rozsudku a z výše uvedených písemností plyne, že pouze zkušební komise byla oprávněna posoudit, zda žalobkyně splnila podmínky (kritéria) pro složení jazykové zkoušky a pro získání osvědčení či nikoliv.

27. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyni byl přidělen kód CZ-2015-029, který je identifikátorem žalobkyně jako uchazeče o jazykovou zkoušku ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., a tento kód je zaznamenán jak v evidenčním listu uchazeče, tak i v potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR a v jednotlivých odpovědních listech, není pochyb o tom, že tyto písemnosti se vztahují k osobě žalobkyně a k jí vykonávané zkoušce. Jazyková škola označila žalobkyni v dokumentech o průběhu jazykové zkoušky nezaměnitelným způsobem, tudíž nic nenasvědčuje např. záměně žalobkyně s jinou osobou, resp. administrativnímu pochybení ze strany jazykové školy. Soud přisvědčuje žalované, že dokumenty o průběhu jazykové zkoušky poskytnuté jazykovou školou mají s ohledem na shora uvedené dostatečnou vypovídací hodnotu. Vyhodnocení jednotlivých částí písemné zkoušky odpovídá tomu, co je uvedeno v evidenčním listu uchazeče a co je uvedeno v potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR, tedy že žalobkyně nesplnila podmínky úspěšného složení jazykové zkoušky. Soud se tak ztotožňuje se závěrem správních orgánů, podle něhož se žalobkyně na zkoušku dostavila, ale nesložila ji úspěšně, a tudíž neměla disponovat osvědčením.
28. Požadavky na vypořádání důkazních návrhů účastníka řízení shrnul Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, v němž připomněl, že správní orgán není návrhy účastníků na provedení důkazů vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není jeho povinností účastníkem navržený důkaz provést. Podle obsahu správního spisu jazyková škola žalobkyni osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR nevystavila. Z tohoto důvodu je vyloučen postup dle § 156 odst. 2 správního řádu, neboť ten míří na případy, kdy správní orgán osvědčení, které je v rozporu s právními předpisy vydal, k čemuž v daném případě nedošlo. Průběh a výsledky jazykové zkoušky žalobkyně ze dne 25. 2. 2015 byly pro účely řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dostatečně prokázány navzájem se doplňujícími listinnými důkazy, jež byly shrnuty v rekapitulaci zjištěného skutkového stavu v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně přitom přesvědčivě netvrdila, jak by jí navržené svědecké výpovědi mohly takto zjištěný skutkový stav účinně zpochybnit. Soud tak přisvědčuje žalované, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností na základě listinných důkazů v souladu s § 3 správního řádu. Ve smyslu shora uvedeném tedy neobstojí i žalobní námitky o nedostatečném zjištění skutečného stavu věci, neboť to byla právě materiální stránka věci (posouzení skutečných výsledků jazykové zkoušky), která vyvrátila pravdivost osvědčení předloženého žalobkyní. Skutečnost, že správní orgány na základě zjištěného skutkového stavu nerozhodly ve prospěch žalobkyně, neznamená bez dalšího, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně.

29. Z ustanovení § 1 písm. e) vyhlášky č. 348/2008 Sb., které upravuje rozsah jazykové zkoušky, vyplývá, že žalobkyně byla v rámci jazykové zkoušky povinna prokázat i určitou ústní komunikační schopnost v českém jazyce. To se jí však nepodařilo vzhledem k tomu, že se z důvodu nedosažení potřebného počtu bodů v písemné části zkoušky ústní zkoušky nezúčastnila. Již z této skutečnosti lze dovozovat, že žalobkyně si byla vědoma toho, že osvědčení vydané dle vyhlášky č. 348/2008 Sb. neosvědčuje pravdivé skutečnosti o tom, že by žalobkyně v celkové zkoušce z českého jazyka uspěla. Ustanovení § 1 vyhlášky č. 348/2008 Sb. stanoví rozsah požadované znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky, a sice schopnost žadatele o povolení k trvalému pobytu
- a) vytvořit jednoduché věty o jemu známých lidech a místech,
 - b) popsat jednoduchým způsobem sám sebe a místo, kde žije,
 - c) vyjadřovat se o běžných každodenních činnostech,
 - d) komunikovat jednoduchým způsobem v běžných každodenních situacích a
 - e) udržet krátkou společenskou konverzaci, klást jednoduché otázky na běžná hovorová témata a na podobné otázky odpovídat.
30. Uvedené náležitosti ústní komunikace žalobkyně nesplnila, přičemž doklady založenými ve správním spise byl spolehlivě prokázán opak toho, co je v osvědčení uvedeno, totiž, že žalobkyně jazykovou zkoušku nesložila.
31. Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je to, že cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených náležitostí žádosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Rozhodující je tedy pouze to, zda předložené doklady odpovídají skutečnosti či nikoliv. Smyslem a účelem této právní úpravy je zákonná možnost odejmout již vydané povolení k trvalému pobytu, jestliže toto nemělo být vydáno, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho vydání. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyni nemělo být povolení k trvalému pobytu vydáno, neboť žalobkyně neprokázala potřebnou znalost českého jazyka. Rozhodné pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je pouze to, zda žalobkyní předložené doklady odpovídají skutečnosti či nikoliv. Není tedy jakkoliv relevantní, z jakého důvodu vznikl rozpor mezi obsahem osvědčení o znalosti českého jazyka, předloženým žalobkyní a odpovědnostními listy ze zkoušky a potvrzením o zkoušce z českého jazyka vydaným na závěr zkoušky. Správní orgán, postupující podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyl povinen příčinu rozporu zjišťovat a prokazovat.
32. Městský soud se dále zabýval námitkou posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.
33. Soud přisvědčuje názoru žalované, že „obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a citovaného

zákona (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 11. 2015, čj. 9 Azs 218/2015-51; ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47; ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30 či ze dne 5. 12. 2018, čj. 1 Azs 377/2018-32). Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné.

34. Podmínky § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a ani k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (která je součástí ústavního pořádku ČR), popř. článku 3 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.). Ovšem takovou situaci nelze a priori vyloučit. Soud si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31).
35. V daném případě měla žalobkyně možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a k těmto se vyjádřit; její procesní práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu byla zachována. Žalobkyně však na výzvu správního orgánu nijak nereagovala a svého práva nevyužila. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zaměřila žalobkyně svou obranu na tvrzení, že zkoumat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka je bez dalšího vždy nutné, a to i v případech ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy zákon o pobytu cizinců takovou povinnost výslovně nestanoví. V opačném případě je podle žalobkyně rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Ke svým rodinným a soukromým poměrům žalobkyně pouze obecně uvedla, že *„velká část rodiny účastníka řízení se v současné době nachází na území České republiky a tento by při ztrátě pobytového oprávnění byl nucen opustit celou svou rodinu, stejně jako zemi, kterou si zvolil za svůj domov.“* V závěru odvolání konstatovala, že *„účastník řízení zde má manžela a dvě nezletilé děti, přičemž všichni její členové mají udělen na území České republiky trvalý pobyt“* a bez bližšího odůvodnění uvedla že *„pobyt manželky, popřípadě matky je tedy pro celou rodinu zcela elementární záležitostí.“*
36. V otázce hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka je především na žalobkyni, aby sama konkrétně tvrdila, jaké její poměry jsou, jaké rodinné či jiné vazby na území ČR má a aby navrhla důkazy k prokázání svých tvrzení. Po příslušném správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly z hlediska nepřiměřenosti zásahu svědčit ve prospěch cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Ze správního spisu soud ověřil, že ohledně svých soukromých či rodinných poměrů žalobkyně před vydáním prvostupňového rozhodnutí ničeho netvrdila ani nedokládala. K relativně obecnému tvrzení žalobkyně ohledně jejích rodinných a soukromých poměrů v rámci odvolacích námitek žalovaná v odpovídající míře konkrétnosti konstatovala, že žalobkyně, její manžel a jejich děti jsou všichni státní občané Ruské federace, tudíž mohou společně pobývat v zemi jejich společného původu, což neznačí důvod, pro který by napadené rozhodnutí mělo mít nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně.

37. Soud proto dospěl k závěru, že daná věc nepatří mezi výjimečné případy ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, popř. článku 3 Úmluvy o právech dítěte, jelikož žalobkyně v řízení před správním orgánem nedostatečně podrobně popsala svou situaci a neuvedla dostatečně konkrétní důvody, pro které by musely správní orgány přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně zvážit. Z uvedeného plyne, že správní orgány nepochybily, jestliže v přezkoumávaném případě neposuzovaly přiměřenost dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do života žalobkyně.
38. Soudy ve správním soudnictví opakovaně judikovaly, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky (srov. *rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 43/2003, usnesení ÚS ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04*). Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území a s ohledem na vlastní zájmy.
39. K žalobkyní zmiňovanému ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců soud poznamenává, že toto ustanovení pouze uvádí, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. *rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4. 1. 2017*).
40. Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64). Ani v tomto směru nezjistil soud žádné pochybení žalované, neboť tato v dostatečném rozsahu uvedla, z jakých konkrétních důvodů odvolání žalobkyně nevyhověla a o jaká skutková zjištění své rozhodnutí opřela.

VII. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na výše uvedené městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.